O voință de neclintit

JANETTE OKE

O VOINȚĂ DE NECLINTIT

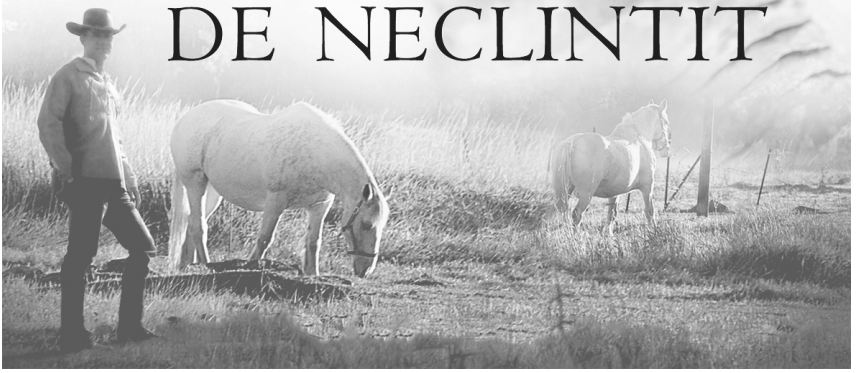

Editura Casa Cărții, Oradea
2009

Copyright © 1999 by Janette Oke
Originally published in English under the title
A Quiet Strength
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, USA
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

O voință de neclintit
de Janette Oke
Copyright © 2009 Editura Casa Cărții
O. P. 2, C. P. 30,
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OKE, JANETTE
O voință de neclintit / Janette Oke. - Oradea : Casa Cărții, 2009
ISBN 978-973-8998-49-0

821.111-31=135.1

Traducerea: Cristina Giurgiu
Editarea: Simona Tămaş
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Bethany House Publishers

DEDICAȚIE

Dedicată memoriei surorii Jean Catherine Budd,
care şi-a isprăvit călătoria pe acest pământ
în data de 7 iunie 1998.
Nu vom uita devotamentul,
încurajarea şi dragostea ei de viață.

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, în familia unui fermier, şi a crescut într-o familie numeroasă, plină de bucurie şi dragoste. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a întâlnit pe soþul ei, Edward, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce a păstorit biserici în Indiana şi Canada, familia Oke petrece câțiva ani în Calgary, unde Edward slujeşte în mai multe poziții în facultate, în vreme ce Janette continuă să scrie. Ea a scris peste 48 de romane pentru adulți şi pentru copii, cărțile ei vânzându-se în peste 30 de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei băieți şi o fată, toți sunt căsătoriți, şi acum se bucură de cei 12 nepoți. Edward şi Janette sunt activi în biserica lor locală şi locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Pentru mai multe informații despre Janette Oke, vizitați site-ul: *www.janetteoke.com.*

CAPITOLUL 1

În loc să sară din pat de îndată ce deschise ochii, Virginia mai zăbovi o vreme, pentru a se întinde liniştită. Era atât de bine să ştie că ziua nu era aşa plină de responsabilități cum fuseseră cele din ultima vreme. Astăzi era ziua ei liberă de la poştă.

Seara trecută, mama ei o asigurase că sâmbăta asta nu vor avea cine ştie ce lucruri de făcut. Într-adevăr, trebuiau făcute treburile obişnuite de zi cu zi, însă astăzi, spre deosebire de multe alte zile de sâmbătă, o să aibă mai mult timp pentru a le face.

Probabil, gândi ea zâmbind, că ar putea-o convinge pe mama ei să facă o vizită scurtă până la fermă, pentru a servi ceaiul împreună cu bunica Marty. Trecuseră săptămâni de când nu mai avuseseră parte de o după-amiază petrecută împreună, râzând şi tăifăsuind în tihnă.

Virginia începu să se mişte. Dacă astfel de plăceri erau incluse în planurile zilei de azi, trebuia să se ridice.

Se întoarse pe o parte şi aproape că-şi puse deja piciorul pe covoraşul țesut de lângă pat, când auzi paşi grăbiți de-a lungul holului. Auzi un ciocănit, şi uşa se deschise atât cât mama să-şi vâre capul înăuntru şi s-o anunțe:

— Virginia, te caută cineva.

— Jonathan! Virginia sări din pat cu chipul îmbujorat de emoție. Aşteptase nerăbdătoare întoarcerea lui Jonathan din călătoria pe care o făcuse în Vest. I se părea că trecuse o veşnicie de când plecase.

Însă mama clătină din cap, cu o expresie serioasă pe chip.

— Nu, nu e Jonathan. E Jenny.

— Jenny?

Virginia rămase nemişcată în mijlocul încăperii. Nu-i venea să creadă. Nu mai auzise nimic despre prietena ei de câteva luni. Nici măcar tatăl lui Jenny nu mai era la curent cu viața fiicei lui.

— Jenny? Aici?

Belinda încuviință. Virginia se întrebă pentru ce părea mama ei atât de tristă. În toți acei ani ai copilăriei lor, mama fusese întotdeauna bucuroasă s-o vadă pe Jenny la uşa casei lor.

— Ce este? întrebă Virginia cu vocea tremurându-i. Ce s-a întâmplat?

Mama ei luptă să-şi controleze emoțiile.

— Îmi... îmi pare rău. Doar... doar că... nu mai seamănă prea mult cu Jenny de odinioară.

— Ce vrei să spui?

— E teribil de slabă şi... trasă la față. Ca şi cum şi-ar fi trăit deja viața. Şi pare atât de tulburată şi... şi pierdută.

Virginia se şi duse în graba mare spre dulap ca să-şi ia o bluză şi o fustă, apoi deschise sertarul şi scoase lenjerie curată. Se întoarse brusc, pentru a-i spune mamei ce să facă cu Jenny până ce se termină ea de îmbrăcat. Însă se opri numaidecât pentru a-şi da la o parte o şuviță de păr castaniu, şi privi mai atent la mama ei. Belinda părea extrem de tulburată. N-o văzuse demult pe Jenny. Nu crezuse că alegerile pe care le făcuse şi stilul ei de viață îi marcaseră atât de profund sănătatea. Şi bunăstarea. Era un şoc pentru ea.

Virginia traversă camera şi-şi puse mâinile pe umerii mamei.

— O să fie bine, mama, spuse ea încercând să dea vocii sale o notă încrezătoare. Acum e aici. Ştii ce înseamnă asta? Că nu ne-a uitat. A venit acasă, mama. Acum o putem ajuta.

Belinda îşi suflă nasul şi reuşi să încuviințeze.

— O să punem carne pe oasele ei. O să...

— Tatăl ei ți-a spus cumva că va veni? o întrerupse Belinda.

Virginia clătină din cap.

— Nu cred că a ştiut nici el. Ieri a trecut pe la poştă şi nu mi-a spus nimic.

— Poate că n-a trecut încă pe acasă.

— Vrei să spui că a venit direct aici?

— Nu ştiu...

Virginia se uită la ceas. Trenul nu sosea decât mai târziu, spre amiază. Cum se face că Jenny venise atât de devreme? Oare venise cu o maşină?

— Cum a ajuns aici? întrebă Virginia. Belinda o privi încurcată.

— Nu ştiu. Era pe veranda din spate când m-am dus să hrănesc păsările.

— Pe verandă? Doar nu crezi că a stat acolo toată noaptea, nu-i aşa? icni Virginia.

Belinda îşi clătină capul cu tristețe.

— Sper că nu. A fost frig astă-noapte. Mai bine mă întorc şi-i fac o cafea fierbinte.

Belinda dădu să iasă din cameră, iar Virginia întinse mâna după haine.

— Spune-i că vin imediat.

Belinda se opri şi se uită la fiica ei.

— Nu e singură, Virginia, spuse cu glas şoptit.

— E cu soțul ei?

— Nu. Are un copilaş cu ea. Cred că micuța e bolnavă. Pare tare slabă şi prăpădită.

— Bebeluşul ei? şopti Virginia. Aproape că uitase că Jenny avea un copil.

— Nu mai e bebeluş, dar e tare mică şi palidă... şi are o înfățişare jalnică. Ochişorii ei sunt... sunt de neuitat. Belinda era pe punctul de a izbucni din nou în lacrimi.

— Spune-i că vin imediat, repetă Virginia în timp ce închise uşa, apoi se grăbi să-şi dea jos cămaşa de noapte şi să se îmbrace.

Virginia încercă să se pregătească în grabă pentru întâlnirea cu Jenny în bucătăria familiei. Însă cu tot avertismentul din partea mamei sale, Virginia abia putu să-şi ascundă şocul şi îngrijorarea. Femeia slabă

şi palidă şedea pe unul dintre scaunele cu spătar înalt din jurul mesei de bucătărie, jucându-se absentă cu toarta ceştii pe care o avea în față.

Jenny reuşi să zâmbească, un zâmbet şters. Virginia se sili să-i răspundă tot cu un zâmbet. Ticăitul ceasului din bucătărie răsuna cu putere în bucătăria tăcută, în timp ce Virginia se luptă să-şi controleze vocea.

În cele din urmă, reuşi să îngaime:

— Bună, Jenny.

Jenny nici măcar nu răspunse, ci doar îşi mişcă încet capul în sus şi-n jos. Virginiei i se păru că toată viața se scursese din ochii verzi ai lui Jenny, la fel cum luciul arămiu dispăruse din părul ei roşcat.

— Nu te-am mai văzut demult, începu Virginia, îndreptându-se spre masă. Căută cu disperare să spună ceva care să astupe prăpastia dintre ele. Ce mai faci? Ai...?

Se opri brusc. Orice ar fi intenționat să spună, părea atât de nepotrivit.

Jenny ridică încet ceaşca la buze şi luă o înghițitură mare, ca şi când ar fi vrut să transmită un mesaj tăcut – o să vorbească atunci când o să vrea să vorbească – şi dacă o să vrea să vorbească. Virginia se simți dezamăgită, însă încuviință fără a spune un cuvânt şi se îndreptă spre bufet. Deschise uşa şi luă o ceaşcă din cui. Se duse la sobă şi, cu mâini tremurânde, îşi umplu ceaşca cu cafea, urmărind aburul ce se ridica din vasul fierbinte. Începu să se liniştească.

— Mama ta a fost chemată afară, îi spuse Jenny morocănoasă. Femeia din vecini dorea să-i arate trandafirii sau panseluțele, ceva de genul. A spus că vine imediat.

Virginia încuviință. Era un început.

— Vrei o felie de chec cu stafide? întrebă Virginia, mulțumită că reuşise să vorbească pe un ton mai normal.

— Ai pâine de ovăz?

Cererea o luă prin surprindere pe Virginia.

— N-am înțeles niciodată cum de-ți place pâinea de ovăz, spuse zâmbind şi clătinând din cap. E făinoasă şi tare, şi n-are cine ştie ce gust.

— Tocmai de-aia îmi place. E făinoasă şi tare. Şi e gustoasă, răspunse Jenny cu o fărâmă din elanul ce o caracterizase odinioară.

Fără să ştie de ce, Virginia începu să râdă încetişor şi se îndreptă spre cămară şi spre cutia de pâine. Poate că Jenny – Jenny cea adevărată – era totuşi undeva înlăuntrul acestei femei.

— Vrei gem? strigă din cămară.

— De mure, răspunse Jenny.

— Cred că trebuie să mă duc în pivniță. Nu avem aici.

Jenny nu-i spuse că se răzgândeşte. Virginia nu era surprinsă. Dacă Jenny îşi punea în cap ceva, atunci greu mai puteai s-o faci să renunțe.

— Vrei să-ți prăjesc pâinea? întrebă Virginia punând pâinea pe masă.

— Da. Prăjită, răspunse Jenny în timp ce Virginia se îndreptă spre uşa ce ducea la pivniță.

— Aştept, spuse Jenny şi luă încă o înghițitură de cafea.

Virginia se întoarse degrabă cu borcanul de gem. Paşii îi răsunară pe treptele de lemn ale scării. *Ce se întâmplă oare?* se întrebă ea în timp ce urca în bucătărie. *Jenny e aici. Dar de ce? Şi de ce pare atât de bolnăvicioasă? Ce se petrece în viața lui Jenny? Cum aş putea s-o ajut?*

Însă acum nu era momentul pentru astfel de întrebări. Jenny îşi aştepta pâinea prăjită şi gemul de mure. Poate că după ce va mânca, îşi va da drumul şi va vorbi. Virginia spera să se-ntâmple asta. Îi era greu să aibă răbdare până când vechea ei prietenă se va hotărî să vorbească.

— Ce mai face tatăl tău? o întrebă Virginia în timp ce felie pâinea. Era un subiect care n-ar fi trebuit s-o ofenseze pe Jenny.

— Nu ştiu, răspunse Jenny. Tu ştii mai multe despre el decât mine.

Virginia o privi surprinsă.

— Nu l-ai văzut încă? Când ai ajuns?

— Cu trenul de ieri seară.

— Ieri seară? Şi unde ai...? Virginia nu-şi isprăvi întrebarea. Câte felii vrei? întrebă în schimb, punând două felii în prăjitor.

Jenny nu ezită.

— Fă câteva. Suntem flă…

La cuvântul „suntem”, Virginia ridică privirea şi se uită în jur. Mama ei vorbise de copilul lui Jenny, însă ea uitase complet. Singurul scaun ocupat era cel pe care şedea Jenny. Virginia remarcase că era acelaşi scaun pe care Jenny se aşezase de fiecare dată când venise în

vizită la familia Simpson. Cercetă încăperea cu privirea şi văzu, aşezată într-un colț, mai slabă şi mai prăpădită decât mama sa, o fetiță cu degetul mare în gură. În momentul în care privirea Virginiei întâlni privirea fetiței, micuța păru că se face şi mai mică, plecându-şi înfricoşată ochii. Virginia simți cum i se strânge inima la vederea fetiței ce încerca să scape de privirile acestei străine.

Se întoarse spre Jenny. Fuseseră amândouă bolnave? Aşa cum îi spusese mama ei, copilul părea foarte bolnăvicios.

Degetele îi tremurară în timp ce încerca să scoată primele două felii din prăjitor şi să vâre înăuntru alte două.

— O să... o să fac o omletă, spuse.

— Nu-i plac ouăle, răspunse Jenny cu jumătate de gură.

— Să fac terci?

— Nu. Nici terciul nu-i place.

— Ce pot să...

— Pâine prăjită. E obişnuită cu pâinea prăjită.

— Cu pâine de ovăz?

— N-a mâncat niciodată pâine de ovăz, da' dacă-i spun să mănânce, mănâncă.

Cuvintele sunau brutal. Dur. Adăugară şi mai multe întrebări la cele care împovărau deja gândurile tulburate ale Virginiei.

În bucătărie se aşternu liniştea în timp ce Virginia puse masa şi pregăti bucatele simple. Din când în când auzea zgomotul făcut de gurița fetiței care-şi ataca cu frenezie degetul mare. Umplu ceaşca lui Jenny şi mai adăugă puțină cafea şi în ceaşca ei.

Jenny se răsuci spre scaunul din colț.

— Vino, spuse ea.

Fetița se lăsă să alunece de pe scaun şi înaintă ascultătoare, însă nesiguranța nu părăsi ochii ei şterşi. Virginia era sigură că i-ar fi închis ca să nu mai vadă pe nimeni, dacă ar fi putut să se descurce fără ei.

În timp ce fetița urcă în scaunul indicat de mama sa, Virginia îşi plecă capul şi începu rugăciunea de binecuvântare a mesei.

— Dragă Doamne... Însă se poticni. Cum ar trebui să se roage? Nu putea decât să mulțumească pentru mâncarea ce le stătea înainte. Nu ştia cum să-şi exprime gândurile şi sentimentele, nici măcar înaintea

Domnului ei. Fusese o rugăciune cam dezlânată, îşi spuse în timp ce rosti „Amin”. *Mi-aş dori ca mama să se întoarcă*, gândi în timp ce puse pâinea prăjită în fața lui Jenny şi mută borcanul de gem mai aproape de ea. Doamna Withers, vecina lor, avea întotdeauna ceva nou de arătat în grădină, dar de data asta lua prea mult.

Jenny puse un strat gros de unt pe felia de pâine, adăugă gem, o rupse, luă o îmbucătură, apoi dădu fetiței o bucată. Fetița o luă fără ca expresia de pe chip să i se schimbe, însă îşi vârî degrabă pâinea în gură. Virginia nu văzuse niciodată aşa ceva. Mâncarea dispăruse la o clipeală de ochi. Jenny mânca şi ea ca şi când nu mai mâncase de multă vreme. Fără a spune o vorbă, Virginia unse cu unt altă felie, puse gem, rupse pâinea şi o puse în farfuria copilei. Se ridică de la masă şi tăie încâ câteva felii de pâine. Avea sentimentul că va fi nevoie de ele.

Tăcerea era stânjenitoare, însă Virginia ştia că n-ar trebui să încerce să discute cu Jenny până când aceasta nu era pregătită s-o facă. În cele din urmă se aventură:

— Nu... nu ştiu cum o cheamă pe fetița ta.

— Mindy, răspunse Jenny cu mâncarea în gură.

— Mindy.

— Mindy Anne, da’ nu i-am spus niciodată Anne.

— E un nume frumos.

Jenny încuviință.

— Câți ani are? continuă Virginia. Spera că subiectul n-o va tulbura pe Jenny.

— O să împlinească trei, în curând.

E foarte mică pentru vârsta ei, gândi Virginia, comparând, în mintea ei, pe micuță cu copiii de trei ani pe care-i cunoştea. Ar fi vrut să întrebe dacă fetița fusese bolnavă, însă nu îndrăzni. Observă că micuța deveni agitată, ca şi când ar fi tulburat-o faptul că se vorbea despre ea. Virginia încercă altă abordare.

— Cât o să rămâneți? se aventură ea.

Jenny ridică din umeri şi întinse mâna după altă felie.

— Acum avem destule camere libere, se grăbi Virginia să adauge. Numai eu şi Francine mai suntem acasă.

Cuvintele părură că declanşează o oarecare reacție în mintea lui Jenny.

— Ce mai fac... ceilalți?

— Foarte bine, Clara aşteaptă al treilea copil.

— Al treilea! izbucni Jenny, folosind câteva expresii „colorate". De ce trei? Unul e de-ajuns ca să te ducă la balamuc.

Virginia se uită la Mindy. Oare auzise cuvintele? Înțelesese semnificația lor? Însă expresia din ochii serioşi ai copilei nu se schimbă.

— Clara e încântată, spuse Virginia degrabă. Deja are doi băieți sănătoşi. Cred că de data asta îşi doreşte fetiță, dar nu contează dacă...

— Poate s-o ia pe-a mea, interveni Jenny cu un râs forțat.

Virginia alese să treacă cu vederea comentariul lui Jenny.

— Rodney e foarte bine. S-a obişnuit în oraş. El şi Grace aşteaptă primul lor copil. Trebuie să se nască zilele astea. Mama aleargă la telefon, de câte ori aude că sună. Danny e încă la facultate. Termină medicina veterinară. Ştii că i-au plăcut dintotdeauna animalele, continuă Virginia. I-ar plăcea să lucreze într-o grădină zoologică mare. Oricum, el va lucra cu animalele. Francine este în ultimul an la şcoală. Este... ei bine... o s-o vezi mai târziu. A stat peste noapte la o prietenă. E o frumuşică. Prea frumuşică, după părerea mea, însă mama reuşeşte s-o țină cu picioarele pe pământ. Cu toate că...

— Şi tu? interveni Jenny printre îmbucături.

Virginia se opri.

— Eu ce?

— Tu ce faci? Credeam că eşti demult doamna Jamison. Şi că acum creşti deja o droaie de copii.

Virginia simți cum se îmbujorează.

— Nu, spuse ea, clătinând încet din cap. Există o altă doamnă Jamison Curtis. O fată minunată. Sunt foarte fericită pentru amândoi.

— Jamison ți-a făcut vânt?

Vocea lui Jenny avea aceeaşi candoare agresivă pe care i-o cunoştea. *Poate că tot mai are ceva din vechiul foc*, gândi Virginia uşurată. Încuviință.

— L-am pierdut pe Jamison, spuse ea pe un ton cât se poate de normal. Însă în sinea ei era surprinsă. Lucrul ăsta se petrecuse cu atâta

vreme în urmă. Chiar înainte de a avea Jenny acel accident. Oare nu vorbiseră despre asta? Sau poate că Jenny uitase?

— Şi tu stai liniştită? continuă Jenny.

Virginia încuviință. Apoi zâmbi.

— La acea vreme n-am fost deloc liniştită, recunoscu ea.

— Şi i-ai spus că e o lepădătură?

— Nu e „lepădătură", îl apără Virginia cu ardoare. A fost… este… foarte bun şi grijuliu.

— Hm, replică Jenny. Un tip îți face vânt şi tu-l numeşti „gentleman". Virginia, încă nu te-ai maturizat.

Virginia nu ştiu ce să facă. Să-l apere pe Jamison sau se se bucure că Jenny, aceea pe care o cunoştea ea, se afla la masa ei. Însă nimeni nu reuşise s-o enerveze vreodată ca Jenny. Îşi îndreptă umerii şi spuse:

— Sunt suficient de matură. Şi Jamison a avut dreptate. O, recunosc că mi-a trebuit ceva timp ca să-mi dau seama. Respiră şi apoi continuă mai calmă. Nu eram potriviți unul pentru celălalt. Nu după ce a plecat la universitate şi a început să joace fotbal. Acum joacă în liga întâi. Se descurcă foarte bine. Mie nu mi-ar fi plăcut stilul acela de viață. Departe de familie. Întotdeauna pe drumuri. Eu...

— Fotbal? Glumeşti. *Jamison*, jucător de fotbal?

— E în primul an. Mijlocaş.

— Nu-mi vine să cred. Jenny tăcu şi în ochi îi apăru o luminiță. În cele din urmă, clătină din cap. Era gestul pe care i-l cunoştea atât de bine, însă buclele păreau lipsite de luciu în lumina dimineții.

— Poate că ar fi trebuit să insist, spuse ea, privind-o cu subînțeles. Dar tu nu m-ai lăsat nici măcar să mă apropii de băiat.

Virginia se gândi la anii copilăriei lor. Existaseră momente în care Jenny fusese aproape de a pune mâna pe el. Foarte aproape. Ca atunci, când se duseseră la săniuş. Incidentul încă o mai făcea pe Virginia să se îmbujoreze de mânie.

— Cred că mi-ar plăcea viața alături de un jucător de fotbal, spuse Jenny zâmbind afectat. Îmi închipui că e chiar interesant.

Fu rândul Virginiei să ridice din umeri. Cuvintele lui Jenny o uimiseră. Ce vroia să spună? Doar era femeie măritată...

— Deci... până la urmă a renunțat şi la toată chestia asta religioasă, remarcă Jenny, privind-o cercetător pe Virginia.

— N-a renunțat, se grăbi Virginia să-i explice. Este mai dedicat ca niciodată credinței lui. Foloseşte fiecare ocazie pentru a vorbi despre ceea ce crede. În ultima scrisoare pe care mi-a trimis-o...

— Ultima *scrisoare*? Vrei să spui că încă-ți mai scrie?

— Da. Eu...

Jenny exclamă folosind un cuvânt murdar ce o făcu pe Virginia să se îmbujoreze la față şi să privească repede spre fetiță. Însă Mindy nu părea deranjată de cuvintele mamei sale.

— Ce fel de om e? Însurat cu o femeie şi încă îi mai scrie iubitei? spuse Jenny cu sarcasm.

— Nu sunt iubita lui, Jenny. Sunt doar prietena lui. Şi prietena soției lui, Rachel. Ne scriem în fiecare săptămână. E o fată minunată.

— Trebuie să fie scrântită. Eu l-aş ucide pe Hayden dacă aş afla că-i scrie uneia dintre vechile lui iubiri.

Virginia simți cum se îmbujorează de furie. Ar fi vrut să-i riposteze şi să apere prietenia de care se bucura cu Jamison şi Rachel, însă căută să schimbe subiectul. Jenny nu va înțelege. Tânăra femeie ce şedea de partea cealaltă a mesei avea o gândire cu totul diferită. Virginia înghiți greu şi încercă să-şi liniştească gândurile învolburate şi limba gata să rostească cuvinte necugetate. Când vorbi din nou, tonul îi era calm şi subiectul altul.

— Ce face Hayden? Acesta e numele lui? E soțul tău?

O văzu pe Jenny încordându-se. Luminița ce i se aprinsese în privire, se stinse. Inconştient, îşi duse mâna la obraz. Atunci observă Virginia că locul atins avea altă nuanță decât restul feței. Aşadar, nici Hayden nu reprezenta un subiect despre care să poată vorbi.